

пенно, колко-то по благомна са показваше честь-тѣ мѣ, сърдце-то мѣ начена да са умакотѣва домилѣбашемѣ като помислаше непремѣнаемѣ-тѣ добринѣ майкинѣ си, идѣтински-тѣ услѣжливости на малки-тѣ си братѣ и сестри. Много пѣти оправдаваше и сѣщѣ-тѣ жестокостѣ качинѣ си, и осжждаше своето си упоритѣство. Тѣа впечатлѣніа до толко разумѣтихѣ ума мѣ, что-то сички-тѣ добринѣ на сегашнѣ-тѣ мѣ честь не бѣхѣ въ силѣ да го възпрѣтѣ отѣ положеніе-то ѣа да са хаварни кѣмѣ качинѣ-тѣ си кѣщѣ. И тѣй като сѣбра сичкѣй си имотѣ отпѣбѣ въ Англіѣ-ѣ гдѣ то пристигна здравѣ слѣдѣ деветѣ-годишно отсѣтѣтіе.

Като стигнѣ въ града на рожденіе-то мѣ, срѣшна едного отѣ сѣграждани-тѣ си, който мѣ доказа ѣа зло-често-то промѣненіе на качино-то мѣ сѣстоаніе. Въ сърдце смѣтено отѣ нѣжны спомръданованіа, незакавно са упѣти кѣмѣ ново-то зиліще на родители-тѣ си.

Беше надвечерѣ и злочесто-то мѣжеженѣство сѣдѣше, пѣзано сѣ тѣгѣ, край огнище-то на проста-та си кѣщичка. Писмо кое-то господинѣ Истингѣ, беше полѣчилѣ презѣ деѣна отѣ домоѣвника си комѣто беше длѣженѣ ѣа наемѣ на кѣщичка-та, умножаваше побече омыкновениѣ-тѣ скѣрѣвъ на това злочесто сеѣейство. Като дѣржеше това писмо въ рѣцѣ; „сега какѣо да прѣбимѣ; рече-заплашѣа че ѣе да ны испѣди отѣ кѣщѣ-немылосърдѣй чѣловѣче! Но какѣ да ожимаѣмѣ по много мылосърдіе отѣ странѣнѣ отѣ колко-то азѣ показѣхѣ на сѣщѣй си сынѣ.“ Тѣа дѣмѣ излѣхѣ торѣнѣвъ отровѣвъ въ сърдце-то на господѣа Истингѣ, коѣ-то по плака умилно-никакѣ не мыслаше тоѣа ѣа сегашно-то си сѣстоаніе; сички-тѣ и размышленіа бѣхѣ ѣа изгѣбѣнный и сынѣ.

По стара-та имѣ дѣщерѣа, на коѣ-ѣто хѣбѣостѣ-тѣ не-можаше да укѣрие ветѣхо-то и обѣкло доѣде тоѣаѣи при майкѣ си, и коѣато сѣжалитѣлни-тѣ и сѣзѣли обѣливахѣ изѣобилно стрѣнѣтѣ и, сѣ еѣнѣ-тѣ си рѣкѣ дѣржеше майѣина-тѣ си рѣкѣ а сѣ дѣрѣгѣ-тѣ подѣпѣраше глаѣвѣ-тѣ и. Баѣца-